

Η Αγία Παρθενομάρτυς Λουκία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Η Αγία Λουκία κατήγετο από τις Συρακούσες της Σικελίας[**1**] και εμαρτύρησε κατά το έτος 304 μ.Χ. όταν ηγεμόνας της Σικελίας ήταν ο Πασχάσιος και αυτοκράτωρ της Ρώμης ο Διοκλητιανός. Υπήρξε παρθένος, μεμνηστευμένη με κάποιον ειδωλολάτρη.

Η μητέρα της Ευτυχία υπέφερε από χρόνια αιμορραγία και έτσι ηναγκάσθη μαζί της να καταφύγη στην Κατάνη στον ναό της θαυματουργού Αγίας Αγάθης († 5 Φεβρουαρίου 251 μ.Χ.) για να θεραπευθή η Ευτυχία. Εκεί ωραματίσθη καθ' ύπνους την Αγία Αγάθη η οποία την εβεβαίωσε ότι η μητέρα της θα θεραπευθή και ότι η ίδια θα τύχη μαρτυρικού τέλους[**2**].

Αφού απεκαταστάθη η υγεία της μητέρας της, η Αγία Λουκία διεμοίρασε την περιουσία της στους πτωχούς και ανέμενε προσευχομένη το τέλος της κατά τους λόγους της Αγίας Αγάθης. Η εμμονή της στην πατρώα πίστι και η εν γένει στάσι

της ήταν η αιτία που εκινήθη ο μνηστήρας της εναντίον της. Δεν edίστασε μάλιστα να την καταγγείλη στον ηγεμόνα Πασχάσιο ως χριστιανή. Εκείνος μετά την ανάκρισι που της έκανε, διέταξε να την κλείσουν σε πορνείο για να ατιμασθή **[3]**. Και όμως θεία δύναμι την εκράτησε αμετακίνητη στο σημείο που ευρίσκετο παρόλο που στην αρχή την ετραβούσαν οι στρατιώτες με ορμή και ύστερα την έδεσαν σε ζυγό που έσερναν πολλά ζευγάρια βόδια. Οι στρατιώτες θυμωμένοι που δεν κατόρθωσαν τον σκοπό τους την άλειψαν με πίσσα, ρετσίνι και λάδι και της έβαλαν φωτιά για να καή ζωντανή· και όμως, θεϊκή επέμβασι ήταν εκείνη που έσβησε την φωτιά...

Στην συνέχεια της έβγαλαν τα μάτια με ξιφίδιο και ένας στρατιώτης εβύθισε το μαχαίρι του στον λαιμό της και την εγκατέλειψαν αιμόφυρτη. Η Αγία εζήτησε να μεταλάβη των Αχράντων Μυστηρίων και εφοδιασμένη έτσι παρέδωσε την ψυχή της στον Κύριο αφού προηγουμένως προεφήτευσε για το σύντομο τέλος της ειδω-λολατρείας και την νίκη και επικράτησι του χριστιανισμού**[4]**.

Το 886 μ.Χ. ο Άγιος Λέων Επίσκοπος Κατάνης († 20 Φεβρουαρίου) ανήγειρε ιδίοις εξόδοις περικαλλή ναό προς τιμήν της. Το ιερό της σκήνος άφθαρτο και ευωδιάζον μετεφέρθη στην Κωνσταντινούπολι όπου παρέμεινε μέχρι το 1204 οπότε και οι σταυροφόροι το μετέφεραν στην Βενετία το έτος 1280. Από το 1860 φυλάσσεται και προσκυνείται στον ναό των Αγίων Ιερεμίου και Λουκίας**[5]**. Το 1955 η κάρα της εκαλύφθη με περίτεχνη επένδυσι από σφυρήλατο ασήμι σε σχήμα κεφαλής. Η μνήμη της τιμάται στις 13 Δεκεμβρίου εκάστου έτους.

Στην εικονογραφία παρουσιάζεται να κρατά κλάδο φοίνικος και ένα πινάκιο με μάτια για να ενθυμούμεθα το μαρτύριό της.

Το όνομά της στα λατινικά προέρχεται από το lux-lucis που σημαίνει φως και κατ' επέκτασιν σημαίνει Φωτεινή. Η εορτή της δώδεκα ημέρες προ των Χριστουγέννων προαναγγέλει το φως που έρχεται στον κόσμο με την γέννησι του Θεανθρώπου. Όλη η Ευρώπη εορτάζει αυτή την ημέρα. Στην Σουηδία**[6]** μάλιστα ένα μικρό κορίτσι φορά στο κεφάλι του στέμμα με αναμμένα κεριά και βαστά δύο αναμμένες λαμπάδες. Με την συνοδεία και άλλων λευκοφορεμένων κοριτσιών παριστάνει την Αγία Λούκια που φέρνει το φως των Χριστουγέννων. Επισκέπτονται τα σπίτια και τραγουδούν τα κάλαντα της Αγίας Λουκίας. Για το Παλέρμο της Σικελίας η μνήμη της είναι ημέρα νηστείας κατά την οποία καταλύουν ένα μόνο μικρό αρτίδιο από ρεβυθάλευρο (panelle)**[7]** για να προστατεύη τα μάτια τους η Αγία.

Η Αγία Λουκία της οποίας οι οφθαλμοί εξορύχθησαν «δάνεισε» στην νεώτερη εικονογραφία του 20ού αιώνα στην Αγία Παρασκευή το πινακίδιο με τα μάτια για να μας θυμίζει ότι εθεράπευσε τα μάτια του βασιλιά Αντωνίνου.

Κατά παλαιά παράδοσι η Αγία Λουκία ετιμάτο ως προστάτις των οφθαλμών.

Έτσι τιμάται ακόμη και στην παλαιόφατο Ιερά Μονή Κεχροβουνίου (Οσίας Πελαγίας) Τήνου[8] με πανηγυρική θεία Λειτουργία στον Ιερό Ναό του Τιμίου Προδρόμου (εσωτερικώς της Ιεράς Μονής).

«Φίλτρω πτερωθείσα τω θεϊκῷ, μνήστορος γηίνου, υπερέδραμες την στοργήν, και οδμαίς αύλοις, του Λόγου επομένη, Λουκία αθληφόρε, νομίμως ήθλησας»[9].

ΠΑΡΑΠΟΜΠΕΣ

1. Ευστρατιάδου Σωφρονίου Μητροπολίτου πρ. Λεοντοπόλεως, «Αγιολόγιον της Ορθοδόξου Εκκλησίας», Έκδοσις της Αποστολικής Διακονίας της Εκκλησίας της Ελλάδος, Αθήναι 1955, σελ. 279.

2. Γεωργούλη Κ.Δ., «Λουκία η Παρθενομάρτυς», εν Θ.Η.Ε., Αθήναι 1966, τόμος 8ος, στ. 393.

3. «Συναξάριον Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως», Βρυξέλλες 1902, στ. 306.

4. Τασούλα Μανουήλ, «Η οσιομάρτυς Αγία Παρασκευή», Αθήνα 1995, σελ. 46-47.

5. Ό.π.

6. Τασούλα Μανουήλ, «Σικελικά άνθη στον κήπο του ουρανού» (οι Αγίες Παρθενομάρτυρες Αγάπη, Λουκία, Παρασκευή και Ευθαλία), Αθήνα 2001, σελ. 77.

7. Ό.π.

8. Διήγησι μοναχής Θεοφανούς Βιδάλη και λοιπών μοναζουσών της Ιεράς Μονής ταύτης.

9. Μεγαλυνάριον της Αγίας· Γερασίου Μοναχού Μικραγιαννανίτου, «Νέος Ενιαύσιος Στέφανος», Άγιον Όρος 2006, σελ. 152.

Πηγή: Η Ιερά Μονή Αγίας Παρασκευής στον Ελικώνα. Ιερομονάχου Δημητρίου Καββαδία. Αθήναι 2013. Σελ. 90-93